BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 125 - 25 Kuruş

4 - Ekim - Çarşamba - 1950

ARADIĞIM KADIN

ŞAHANE GÜZEL DEN KASTINIZ NE?
BENİM SON ARZUMU YERİNE GETİRİP MES'UT EDEN KADIN.. YA AŞKINIZ.. YAHUT..
33/2
MATİLDE :« DELİ !.. » DİYE BAĞIRIP KAÇMAK İSTEDİ. FAKAT MARSEL PONTEZ'İN TEHDİTKÂR GÖZLERİ KIZI BÜYÜLEDİ.
YA SAHİDEN İNTİHAR EDERSE?
MATİLDE BİR LÂHZA DÜŞÜNDÜ.
BİLÂKİS.. BENCE AŞK KORKUNÇ SURETTE DERİN BİR ŞEY..
AŞK SİZİN İÇİN PEK SATHÎ BİR ŞEY BAY PONTEZ..
ÖYLEYSE BENDEN NASIL OLUYOR DA İNTİHAR TEHDİDİYLE ALELACELE CEVAP İSTİYORSUNUZ?
HAKKINIZ VAR.. YARIN İÇİN NE DERSİNİZ?
HELE YARIN OLSUN DA..
125/2
MATİLDE HEMEN ODASINA KOŞTU.
ŞİMDİLİK ELİNDEN KURTULDUM. AMA YARIN.. YARIN NE OLACAK..

Yüzük Hırsızı

Nakleden: S. DEMİRCİ

Belki bilirsiniz, söylenebilecek her şeyi söylemiş olduğunuu iddia ederek bir daha hiç konuşmıyan bir teneke ciden bahseden, eski ve meşhur bir İrlanda efsanesi vardır.

Fakat bu tenekeci yanılıyordu herhalde. Zira Kanadalı Kid'i hiç işitmemiş ve bu yüzden de bazı şeylerin tekrar tekrar söylenmesi lâzım geldiğini öğrenmemişti. Dükkân soygunculuğu suçu ile demir parmaklıklar arkasına kapatılmasına ramak kalan karısını kurtarmak için neler çektiğini bu adamın ağzından dinliyebileydi, fikrini mutlaka değiştirirdi.

Kid, devrinin en usta yankesicisi ve aynı zamanda da imrenilecek bir koca idi. Bu yüzden de sevimli evlerinde oturup yemek pişirerek vakit geçirmenin, kendisine bu işlerden çok daha fazla yakışacağını, Jewel'a defalarca tekrar etmişti.

Fakat kadın, hemcinslerinin çoğu gibi herhangi bir şeyi gürültüsüzce yapmak kabiliyetinden mahrumdu. Ve üstelik de tehlikeye atılmaktan sanki zevk duyuyordu.

Halbuki Kid, daima tedbirli davranır ve neticesinden emin olmadığı hiçbir işe teşebbüs etmezdi. O vakitler belki bir adamı soymak kolaydı ama, bilhassa büyük mağazalar bu meselekten olanlar için bir ölüm kapanından farksızdı. İçlerinde daima hususi hafiyeler dolaşır ve siz eğer bir mendil araklıdıktan sonra Urguay'a bile kaçsanız gene yakayı ele verirdiniz.

Kid, ne zaman bunları karısına anlatmıya kalksa, Jewel bundan böyle uslu duracağına yeminler ederek onu kandırır, fakat en geç bir gün sonra gizli cepli etekliğini giyerek, gene dükkân dükkân dolaşmıya başlardı.

Öyle meşhur olmuştu ki, artık dükkân detektiflerinin çoğu, bu kadın bakışlı kadını, daha yüz metre uzaktayken kolayca tanıyorlar ve hemen gözlerini dört açıyorlardı.

Jewel, bu sefer de, evinde en aşağı on iki tane olduğu halde, akşamları bir elmas yüzüğe takmıştı. Zira bu on iki yüzüğün hepsi de alınteriyle kazanılmamış para ile fakat bedeli mal sahibine ödenerek, yani yarı yarıya namuluca satın alınmıştı ki, bu da Jewel'i tatmin etmiyordu. Onun seve seve takacağı bir yüzük mutlaka kaşla göz arasında bir kuyumcunun mücevher kutusundan aşırılmış olmalıydı çünkü..

Mağazanın balkonunda ustalıkla gözlenmiş olan kadın hafiyelerden biri Jewel'in maksadını olduğu gibi gördü. Yüzük avcını bunun farkında bile değildi.

Kid, karısının başına gelenî öğrendiği zaman deliye döndü, ne yapacağını şaşırdı. Palisteki tanıdıkları da Jewel'a, hâkimin önünde diz çöküp ağlıyarak, şakacıktan bayılıklar geçirmesini tavsiye ediyor ve bu suretle belki onun kalbini yumuşatabileceğini söylüyorlardı.

Kid, bu beladan kurtulmak için destelerle banknot harcamıya hazırdı. Fakat karısını oradan kaçırınca bu defa da, bir hâdiseyi, büyük çelik kapıları suçlunun üstüne kapamadan unutmıyan merhametsiz üniformalılardan bucak bucak saklanmak derdine düşeceklerdi.

Fakat Kid, öyle kolay kolay pes

Jewel, yüzündeki masum ve ürkek ifade ile bir lise talebesine benziyordu.

diyen adamlardan değildi. Meseleyi başka türlü de halledebileceğini düşünerek sabırla beklemeğe başladı.

Mahkeme günü salon, avukatlar şahitler ve bir sürü meraklıyla doluydu. Çünkü dava bir hayli cazipti. Hâkim de merhamet nedir bilmiyen bir adamdı.

Bir lise talebesi gibi sapsade giyinmiş olan Jewel, yüzünde masum ve ürkek bir ifade olduğu halde kocasıyla avukatının arasında oturuyordu. İsmi okununca, savcı, müdafaa avukatı, bir kadın detektif ve bir de asık suratlı polis, hep beraber ayağa kalktılar.

Kid, hemen kalabalığı yarıp küreünün önünde duran avukatına sokularak, adamın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kadın hafiye yemin etti, sonra monoton bir ifade ve mesleğine has bir sükûnetle gördüklerini olduğu gibi anlatmıya başladı. Biryandan da parmağı ile ve sanki bir kaatilden bahsediyormuş gibi tavırlar takınarak, Jewel'i işaret ediyordu. Müddei umumî, bu müthiş hırsıza doğru sert bir nazar atfettikten sonra doğruldu.

Mahzun bakışlı Jewel, müteamdiyen dudaklarını ısırıyordu; öyle çocukça, öyle ince ve o kadar kendi halinde bir görünüşü vardı ki..;

Adam: "Suçlu bu mu?." diyerek Jewel'i gösterir göstermez kız, iç parçalayıcı hıçkırıklarla ağlamıya başladı.

İnsafsız kadın: "Evet, dedi. O! Hem de bu kaçıncı hırsızlığı bilseniz... Onu yüzüğü çalarken gözlerimle gördüm."

Avukat: "İtiraz ediyorum!" diye haykırdı. "Şahidin, bulunduğu yerden, onun yüzüğü aldığını görmesine imkân yoktur. Çünkü hem mazrunun arkasında, hem de yukarı kattaydı."

Kadın: "Elini kutuya soktuğunu gördüm, diye diretti. Bir saniye sonra da büyük kadife mahfazanın içinde bir yüzüklük yer boşalmıştı. Çaldığı yüzük eldiveninin içinde bulundu zaten."

"Olamaz! İtiraz ederim. Zira ortada, müekkilimin böyle bir şeye teşebbüs ettiğine dair hiçbir delil yok.., Hem sonra eldiveninin içinde bulunan yüzüğün, çalındığı iddia edilen yüzük olduğu da ne malûm?."

Hâkim: "Yüzük nerede?" diye sordu.

Sahit kadın, savcıyı göstererek: "Onda, dedi. Ben ona verdim."

Fakat savcı, elbisesindeki bütün cepleri, astarlarını dışarı çıkarmak şartiyle aradığı halde bir türlü yüzüğü bulamıyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, boynunun damarları da çatlıyacakmış gibi şişmişti.

"Na.. Nasıl olur? Birkaç dakika önce buradaydı. Ben.." diye kekeledi.

Hâkim: "Yüzük bize mutlaka lâzım, dedi. Bu çocuğun, yani suçlunun demek istiyorum, çaldığı iddia olunan şeyi görmeden, onun hakkında nasıl hüküm verebiliriz?"

"Yüzüğü düşürmüş olacağım, sayın hâkim, yerlere bakabilir miyim?"

"Elbette. Yalnız çabuk ol, Bütün işimi bırakıp senin yüzük avcılığının neticesini bekliyemem ya.."

Yüzük hiçbir yerde yoktu.

Hâkim: "Sanık beraet etmiştir, dedi. Ortada onu mahkûm edecek bir tek delil bile yok." Ve sonra çekicini kürsüye vurarak bağırdı. "Öteki davaya başlıyoruz!"

Jewel, hemen yerinden fırladı ve en parlak tebessümüyle hâkime gülümsedikten sonra etrafına bakınarak Kid'i aradı. Fakat adam ortalarda yoktu. Kadın kocasını ancak evde bulabilirdi.

Onu görür görmez, "Bir mucize oldu, diye şakıdı. Balık suratlı herifin, parlantayı cebinde bulamayınca ne hale geldiğini tasavvur et. Tırnağıyla döşemeleri kazıdı ama nafile. Fakat doğrusunu istersen..." Birdenbire hayret dolu bir çığlık kopardı. Gözleri de handiyse yuvalarından fırlıyacaktı. Demek sende hâlâ insaniyyacık şey. Fakat nasıl oldu da..." Birkaç saniye derin derin düşündü, ve nihayet muzaffer bir eda ile: "Anladım, dedi. Kulağına bir şeyler fısıldamak için avukatın yanına gittiğin zaman savcı da hemen sağında oturuyordu. Böylece...."

Siz de anladınız değil mi? Mahut yüzük Kid'in avucunda ışıl ışıl parıldamaktaydı.

Adam: "İşte, dedi. Bir daha böyle tehlikeli işlere burnunu sokmıyacağına yemin edersen, bu senin olacak."

"Tabiî yemin ederim. Ah, Kid, sen ne eşi bulunmaz bir adamsın bilsen. Kocaların en iyisisin sen. Bundan sonra da hatırın için bir melek kadar dürüst olacağıma söz veriyorum."

Kid de yüzüğü Jewel'in parmağına takarken: "Öyle olmalısın, diyordu. Hem buna baktıkça, arzularının, sen uslu uslu otururken de yerine getirilebileceğini hatırlarsın artık.."

BİNBİR ROMAN

Hafta hafta içişmüş güleri şıkır hikâye ve roman mecmuası

AHMED TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ: FAHŞİN DEMİRAY - Yazı işlerini fiilen idare eden: CELÂL DEMİRAY - Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

SİYAH PELERİNLİ ADAM

YAZAN: RAFAEL SABATİNİ

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 1

İnsan Düşmanı

Walsingham, Lord Roger Trevanion için »Ölülerle arkadaşlık etmeği yaşayanlarla ahbaplığa tercih ederdi...» demiştir.

Bu, Lord hazretlerinin garip itiyatlarına müstehzi bir ima idi. Fakat kendisi, hakkında söylenenlere kıymet vermez; bu gibi imaları edebî mânada alıp en iyi insanların ölüler olduğunu tekrarlardı. Onun kanaatince şeytana âlet olmasına imkân bulunmayanlar, yalnız ölülerdi..

Bir insanı bu hükme vardıran hayat tecrübesinin bir hayli acı olduğunu tahmin edersiniz. Lordun bu insan düşmanlığı, cesur Lord Thomas Seymour'la arkadaşlık ettiği gençlik günlerinden başlar. Bir kraliçenin kardeşi; diğer bir kraliçenin de kocası olan Seymour; karısı Hatherine Parr'in ölümünden sonra ya ihtiras, yahut ta aşk saikasiyle Prenses Elizabeth'le evlenmek istemişti. Roger Trevanion, Seymour'un sadık ve takdirkâr bir arkadaşı olduğu için onun sürüklendiği türlü entrikalara şahit olmuş, onunla beraber öldürülmekten zor kurtulmuş, Seymour ile prenses arasındaki münasebetin mevkiini sarsacağından korkan Niyabet Meclisi Reisi Somerset'in şeytanca dalaverelerini de yakından görmüştü.

Seymour'un Prenseşle sevişiği ve onunla işbirliği ederek, naipleri devirip idareyi eline almak istediği zannediliyordu. Bu iki suç birbirine okadar bağlı idi ki, birinin isbat edilebilmesi ile diğeri de meydana çıkmış olacaktı.

Genç Trevanion, Prenses Elizabeth'in maiyetindeki başlıca adamlarla beraber hapsedilmişti. Keza hizmetçileri ve dostları da dahil olmak üzere Seymour'la yakın münasebeti olanlar da aynı âkibete maruz kalmışlardı. Trevanion hem Prensesin maiyet erkânından, hem de Seymour'un yakın dostu olması itibarile Niyabet Meclisinin nazarı dikkatini en çok üstünde toplayan insandı. Müteaddit defalar meclisin huzuruna çıkarılmış, tekrar tekrar sorguya çekilerek; Seymour'un kendisine bu kadar emniyet etmesinin sebebi ile, Hatfield'de gördüklerini anlatması için zorlanmıştı.

Aradan seneler geçtikten sonra, itiraflarının kimseye zarar vermiyeceğine kanaat getiren Lord hazretleri, Seymour'un Prenseşe karşı çok samimî hisler beslemiş olduğunu, hattâ Hatfield'de bir defa Prensesi onun kollarında gördüğünü söylemişti. Bu da Prensesin Lord Seymour'a karşı lâkayt olmadığını gösteriyordu.

Maamafih genç Trevanion naipler tarafından sorguya çekildiği vakit arkadaşını üzebilecek bir şey ağzından kaçırmamak için onu sıraz ve inkâra müdafaa etmişti. Dünyaya metelik vermiyen haliyle de meclis azalarını çok kızdırmıştı. Hattâ bir defasında Niyabet Meclisi Reisi, vahşi bir tavırla, hâdiseyi iğlâk eden söz ve hareketlerine devam ettiği takdirde başının derde gireceğini apaçık söylemişti. İngiltereniın e nasıl insanları olması icap eden bu yüksek zevat, kuşkunç korkuları yüzünden işledikleri kötülüklerle, nazarında çok küçülmüşlerdi.

Netice itibarile Trevanion da kaleye gönderilerek Seymour'un öldürüleceği güne kadar hapsedilmişti. O feci sabah Niyabet Meclisinden istirhama cesaret etmediği bir lütfa mazhar olmuş, bahtsız arkadaşının hapsedildiği höcereye götürülerek vedalaşmaları için yalnız bırakılmışlardı.

Trevanion o sıralarda yirmi bir yaşında idi. İnsan bu yaşta hayatla okadar dolu olur ve ölümden o derece nefret eder ki, ölmek üzere olan birisinin karşısında bulunmak, onu dehşete düşürür... Lord Seymour, arkadaşını, hayrette bırakan derin bir sükûnet içinde höceresinde oturuyordu. O da henüz pek genç, otuz yaşında, uzun boylu, sağlam yapılı, yakışıklı bir erkekti. Trevanion'u karşılamak için âdeta neşeli bir yüzle ayağa

Lord Seymour, arkadaşını hayrette bırakan derin bir sükûnet içinde höceresinde oturuyordu.

kalktı.

Beraber bulundukları o birkaç dakika içinde arkadaşına nadiren konuşmak fırsatı vererek, hep kendisi konuştu. Tatlı bir ifade ile dostluklarından bahsetti. Hislerini gizliyemiyen Trevanion'dan bu kadar müteessir olmamasını rica etti. Bir defa karşı karşıya geldikten sonra ölümün hiç te okadar korkutucu bir şey olmadığını temin etti. Herkesle vedalaşmıştı. Birçok gecelerini Elizabeth'e mektup yazmakla geçirmişti. Kendisine kalem ve mürekkep verilmesi Niyabet Meclisince menedilmiş olduğu için kalem yerine çorap tiresi, mürekkep yerine de kanını kullanmıştı. Trevanion'a mektubun ayakkabı pençesi içinde olduğunu, öldürüldükten sonra, emin bir adam vasıtasiyle bunun yerine götürülmesini söyledi. Bunları Trevanion'u şaşırtan müstehzi bir gülümseme ile ve kurnaz kurnaz bakarak söylemişti.

Birbirlerinin boynuna sarılarak ayrıldılar. Trevanion arkadaşı için dua etmek üzere höceresine döndü. Fakat çok geçmeden hakikati öğrendi.

Lord Seymour, Trevanion'un iyi niyetlerle kendisini ziyarete gönderilmediğini anlamıştı. Niyabet Meclisi, onun Prensese bir haber uçurabilmek için böyle bir fırsatı kaçırmıyacağını düşünerek bu mülâkatı hazırlamış ve ne konuşmalarını dinleyip haber vermeleri için oraya, buraya adamlar yerleştirmişti. Bunu tahmin eden Seymour, bu fırsattan istifade ederek onların eline geçmesini istediği bazı mektupların bulunduğunu ihsas etmişti. Bu mektuplar o şekilde yazılmıştı ve dikkatle nazarı itibara alındıkları takdirde Prensesin suçsuz olduğunu meydana çıkarabilirlerdi.

Bu hâdise Seymour faciasının son perdesi oldu. Lady Elizabeth'i bundan sonra maruz kalacağı takibattan kurtarması ihtimali olan bu mektuplar hiçbir zaman meydana çıkmadı. Aksine, düşmanları, Seymour'un kanını döken muhteris ve kıskanç entrikalarının devamı olarak birtakım uydurma hikâyelerle Prensesin şeref ve hasiyetini lekelemeğe devam ettiler.

Hapisten kurtuluşundan birkaç ay sonra, Trevanion, insanlara olan ıtimadını sarsan bu muhitten tamamile alâkasını kesmek üzere Prenses Elizabeth'i ziyarete gittiği vakit ona Seymour için söylemiş olduğu şu sözleri tekrar etti.

— »O çok zarif, fakat az mâkul bir insandı. Allah rahmet eylesin!...»

Ölü hakkında söylenen bu sözler Trevanion'u müteessir ettiği için Prenses ona tekrar maiyetindeki işine devam etmesini teklif etti. Bu teklif zaman, Niyabet Meclisinin kendisini bu vazifeden menettiğini söylerken âdeta sevindi. Sonra artık bu muhitten uzaklaşmak arzusunda idi. Saray hayatının yaldızı altındaki kirli ihtirasların ve çirkin hakikatlerden nefret ediyordu. Bu hayat ona tiksinti vermiş, ruhundaki asil duyguları körletmişti.

Cornish'deki malikânesine çekildi. Adamlarının başına geçerek kendisini, mal ve arazisinin idaresine vakfetmeğe karar verdi. Prenses Elizabeth Kraliçe olduktan sonra, fena zamanlarında kendisine hizmet etmiş olanlarla beraber onu da mükâfatlandırmak için yanına davet ettiği halde yine fikrinden caymadı.

On yıl kadar sonra, Godolphin ailesinden, ilk görüşte âşık olunacak neviden fevkalâde güzel ve güzelliğinden başka da meziyeti olmayan bir kızla evlendi. Mukadderat Trevanion'un hayal kırıklığını bir müddet daha uzatmak için bu kof ve sığma mahlûku önüne çıkarmış olacaktı. Bu sakat birleşmeden beş sene sonra yeğâne çocuklarının dünyaya geldiği gece, Trevanion bir bir defa daha her parlayan şeyin altın olmadığı hakikatini öğrenmiş oldu.

Saray hayatının iç yüzüne göyle bir göz atmak nasıl onun bütün gürültüsünü anlamasına kâfi gelmişse, bir evlilik tecrübesi de kendisine adamakıllı bezginlik vermişti. Karısı öldüğü sıralarda henüz otuz altı yaşında olmasına rağmen ne bir daha evlenmeğe teşebbüs etmiş, ne de herhangi başka bir maceraya atılmıştı. Manen yorgun ve müteessirdi. Kendini kitaplara ver-

(Arkası 14. sayfada)

NAT PİNKERTON

Sabırsız Mahkûm

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

Muhakemesi ilerledikçe kendi sinde bazı değişmeler belirdi..

Orta boylu, şişman bir adamdı. Karısını öldürmekten sanık olarak tevkif edilmiş ve kısa bir müddet sonra hapishaneye gönderilmişti. Bütün muhakeme esnasında orada kaldı. İlkönceleri halinde, diğer mahkûmlardan bâriz bir şekilde ayrılan bir taraf yoktu. Herşey gibi neş'esizdi tabiî; fakat işte okadar.

Sonra sonra, muhakemesi ilerledikçe onda bazı değişiklikler göze çarpmağa başladı. Zira karısını taammuden öldürmekle itham ediliyordu. Onunla genç ve mütevazı bir memurken evlenmiş, sonra talihi yaver gidip zenginleşince kadından boşlanmamağa başlamıştı. Geçimsizlik ve kavgaların bütün eş dost tarafından bilinıyordu.

Şahitlerin bir kısmı hâdise hakkında tahmin yürütmekten çekinmişler; diğer bir kısmı da onun karısını öldürmek gibi bir çareden istifade edebilecek tıynette olduğunu söylemişlerdi. Kadının ölüm şekli de onda şüphe edilmesine sebep oluyordu.

Mahkeme sonuna yaklaştıkça mahkûmun maneviyatı bozulmağa başlıyordu. Bu hâl, idam hükmünü giydiği gün zirvesine' erişti. Bu günü takibeden hafta esnasında pek az, olmıyecek kadar yedi. Onu diğerlerinden ayırıp 13 numaralı hücreye koydular.

İdam hükmü yüksek makamlar tarafından da tasdik edildi. Avukatı gelip bin zorlukla bunu kendisine söyledi. Fakat halinde bir değişiklik olmamıştı. Zira bir insanın, onun bulunduğundan daha fena bir vaziyete girmesine imkân yoktu. Eski şişmanlığından eser kalmamış, avurtları birbirine girmişti. Gözleri iki kuyunun dibinden bakar gibiydi.

Hapishane ufak, idam mahkûmları da nâdir olduğu için 13 numaradaki adam bâri başına bir hâdise teşkil ediyor, mesleğinde epey yeni olan müdürden gardiyanlara ve diğer mahkûmlara kadar herkes onunla alâkadar oluyordu. Gardiyanlar onunla ahbaplık ediyorlardı. Zira kendisinde hiç de fena adam hali yoktu. Karısıyla iyi geçinemediğini fakat bundan kadının mesul olduğunu söyliyordu. Dediğine göre kendisi bir katiyyen bile ezecek insan değildi.

Hali tavrı da söylediklerini teyit eder gibiydi. Zira şiddetli ne olursa olsun hiçbir cani bir hükûm karşısında o kadar, zaaf gösteremezdi.

Hükmünün infazını beklerken birçok defalar müdürü çağırttı ve ondan kendini kurtarmak için teşebbüse geçmesini istedi. Böyle bir şeyin hem kanunuz, hem de faydasız olduğunu ona nekadar izah ettilerse fayda vermedi.

Nihayetinde, hapishaneye ilk defa geldiğindeki şişman haliyle en ufak bir hâdiseden kalmamış olan mahkûm ağlayıp bağırmağa koyuldu. Gücünün yettiği kadar mızıldanıyor, kendini buradan çıkartmaları için yalvarıyordu. Sonra takati kesilince hücrenin bir köşesine yığılıyor ve sessiz sessiz ağlamağa başlıyordu. Bu şekilde kendini harabetmekte devam ettiği takdirde çok yaşamayacağı, hükûm yerine getirilmezden evvel kendiliğinden öleceği sanılıyordu.

Ama ölmedi. O cılız gövdesinden nasıl çıktığı hiçbir zaman anlaşılamayan feryatlar uzayıp gitti. Önceleri diğer mahkûmlar ona acıyor ve yerinde olmadıklarına bin defa şükrediyorlardı. Ama sonra sonra canları şıkılmağa başladı. Zira 13 numaradaki mahkûm gece demiyor, gündüz demiyor, her zaman ağlayıp feryat ediyordu.

Zamanla diğer mahpusların ona karşı duymuş oldukları merhamet kızgınlığa döndü. İçlerinden bazıları başka hapishanelerdeyken, başka idama mahkûmları da görmüşlerdi. Ama söylediklerine göre onların hiçbiri böyle yaygaracılık etmemiş; hükmünün yerine getirileceği günü sükûnetle beklemişlerdi.

Yalvarmalarından fayda çıkmayacağını anlayınca idam mahkûmu birkaç gün süren bir sessizlik devresine girdi. Hapishanedekiler rahat bir nefes aldıklarına sevinıyorlardı. Fakat bu hâl uzun sürmedi. Zira gürültü yeniden başlamıştı. Adam bu defa da : «Bıktım artık bu hayattan. Madem öldüreceksiniz bir ân evvel öldürün de kurtulayım.» diye bağırıyordu.

Gündüz böylece kâh onunla beraber üzülerek, kâh yaygarasına hiddetlenerek geçip gitti ve nihayet hükmü infaz âmi gelip çattı.

Birkaç günden beri hapishaneyi sarmış olan fasılıyet bisbütün arttı. Tabiî 13 numaralı hücreden gelen sesler de bu artmaya tâbi olmuştu.

Hükûm sabaha karşı yerine getirilecekti. Ama hapishane müdürü meslekte yeni olduğu ve ilk defa olarak bir mahkûmun idamına nezaret edeceği için epeyce heyecanlıydı. Bir hataya mahal vermeden işin içinden sıyrılmak için neler feda etmezdi.

Gece bastırdı, fakat hapishanede uyuyan bir tek kişi yoktu. Mahkûmlar, müdür gibi heyecandan değil gürültüden uyuyamıyorlardı.

Yaklaşmış olan ölümün dehşete saldırdığı mahkûm ağlıyor, duvarları tekmeliyor ve haykırarak, artık daha fazla sabredemeyeceğini, bir an evvel ne yapacaklarsa yapmalarını söylüyordu.

Bir badde kadar sabreden mahpusların sabrı da nihayet tükenmişti. Onlar da «Susturun şunu!» diye hep bir ağızdan şamataya başladılar

Cehennemi bir gürültü ufak hapishane binasını içinde durulmaz hale getiriyordu. Fareler deliklerinden çıkıp sesleye kulak kabartıyor; bütün hışerat ayak altında yorduk.

Sesler koridor koridor dolaştıktan sonra müdürün oturmakta olduğu odaya geliyor ve içerde bomba gibi patlıyordu. Adam tahammül edebildiği kadar ettikten sonra, idamın yapılması lâzım gelen vakte tam yarım saat kala odasından fırladı ve 13 numaradaki mahkûmun işe çekilmesini için emir verdi.

Sesler perde perde azaldı ve sonunda bir dış duyulmaz oldu. Nihayet zorlu iş bitmişti. Müdür gevşeyen vücudunu odasındaki koltuklardan birine olduğu gibi bıraktı.

Tam bu sırada telefonu deli gibi içeri girdi. Gösü bağrı açıktı ve yüzünün ifadesinden dehşet okunuyordu. Söylediği karmakarışık lâfların arasından müdürün anlayabildiği kadarı, birinin geç vakit çelerek suçu kendisinin üzerine atmak için bir mahkûmun idamının resmi makamlar tarafından geri bırakıtrıldığıydı.

Nakleden: Leylâ BEKEM

Mister Georg'un iki odalı küçük şirin bir yazıhanesi vardı. Odalarından birinde kendisi, diğerinde daktilosu otururdu. Genç kızın odası aynı zamanda da müşterilerin beklemesi odasıydı. O yüzden müşteriler kapıdan girerlerken 'İnsallah Mister Georg'un işi vardır da beni bekletir' diye dua ederlerdi.

Mister Georg'un daktilosu da gözalıcı güzeldi. Sarışın yeşil gözlü çıtı pıtı bir şeydi. Müşteriler girdikleri içlerinden, 'Ah bir işim çıksa da tekrar buraya gelebilsem, diye düşünürlerdi. Fakat Mister Georg'un aklı fikri işindeydi. Daktilosunu görecek hali yoktu. Onun çalışkanlığını takdir ediyordu. Okadar.

Bir gün yazıhaneye yaşlı bir tüccar geldi. Mister Georg'un yanında birkaç kişi olduğunu görünce beklemeğe karar verdi. Betty postahaneye kadar gitmişti. Tüccar yazı masasının başına geniş kozan yerine geçip oturdu. Bir müddet öyle önüne bakarak daldı. Sonra yavaş yavaş yüzü aydınlandı. Gülümsemeğe başladı. Hatırına o sabah başından geçen vak'a gelmişti. O sabah dairesine giderken genç güzel bir kızla karşılaşmıştı. Kız ona bakarak belli belirsiz gülümsemiş selâm vermiş onu birkaç adım takip etmişti. Fakat birden üniversiteli koca koca oğullarını hatırladı. Kendi kendisinden utandı. Yaşını başını almış bir erkekti o artık. Derhal geri döndü.

Tüccar Betty'nin masasında otırmuş böyle düşünürken önünde açık duran not defterine yazıların altına küçücük bir kalp resmi çizdi. Sonra elindeki kursun kalemle oynamağa başladı. Gelişinin sebebini unutmuş, toy bir delikanlı gibi, çizdiği kalbe bakıyor ahlayıp oflıyordu. Beklemekten usanmış, yemek vaktinin de gelmiş olduğunu görünce kalkıp gitti.

Saat ikiyi çalınca Betty yazıhanesinin kapısını açtı. Genç kız hiçbir vakit geç kalmazdı. Mantosunu beresini çıkarıp masanın başına geçti. Mister Georg henüz gelmemişti. Genç kız bir müddet oturduğu yerden dinlenerek seyretti. Sonra makineyi hazırladı. Defteri yanına koydu. Mister Georg'un dikte ettiği mektubu temize çekecekti.

Birden defterdeki küçük kalbi gördü. Betty şaşırdı kaldı. Kalbi sevinçten, heyecandan hızlı hızlı çarpmağa başladı. Demek Mister Georg ona âşıktı: Betty bunu düşündükçe sevincinden çıldıracak gibi oluyordu. Bir türlü kendisini toplayıp işine başlıyamıyor, pencereden dışarısını seyredip duruyordu. Tam o sırada Mister Georg içeri girdi. Betty çarçabuk defterden o sayfayı kopardı, kurutma kâğıdının altına gizledi.

Mister George odasına girip genç kıza seğirdi. Ona bir ikinci mektup dikte etti. Betty edadan cikarken Mister Georg'un israrlı bakışlarla kendisini süzdüğünü hisseder gibi oldu.

O akşam Betty Mister Georg'u çoktandır sevdiğini kendi kendisine itiraf etti. Defterdeki küçücük kalp bu sessiz sadasız, kendi halindeki erkeğin, sevgisini kazanmış olduğunu gösteriyordu.

Ertesi sabah Betty yazıhaneye giderken her sabah önünden geçtiği cicekçiden bir buket karanfil aldı. Onları Mister Georg'un yazı masasının üzerindeki her zaman boş duran kristal vazoya yerlestirdi.

Mister Georg odasına girince beneen çiçeklerin farkına vardı.

— Miss Betty.

Betty şayet sakin bir tavırla odaya girdi. Gözlerini Mister Georg'un gözlerine daldırarak,

— Efendim?

Mister Georg genç kızın bakışlarından rahatsız olmuş gibi gözlerini önüne indirerek bir iki öksürdü.

— Bu çiçekler kimden?

— Benden efendim.

Mister Georg 'Size de ne oluyor' diye başıracaktı fakat genç kızın tatlı bakışlarını görünce vazgeçti.

— Çok teşekkür ederim. Çok memnun oldum, dedi.

O akşam Mister Georg Betty'i coktandır sevdiğinin farkına vardı. O karanfiller de genç kızın temiz hissinin ifadesiydi. Demek seviyordu ve seviliyordu da farkında olmamıştı. Bu ne dalgınlıktı?

Ertesi gün Mister Georg genç kızı pikniğe davet etti. Betty bu daveti sevinçle kabul etti.

Saadetini bu küçük kalbe borçlu olduğunu bilen Betty evlendikleri gün onu madalyonuna koyup daima orada muhafaza etti.

GİZLİ VAZİFE!..

MANDRAKE

MANDRAKE AVAZI ÇIKTIĞI KADAR «NARDA! APTULLAH!.. DİYE BAĞIRDI. ULU AĞAÇLARDAN SESİNİN AKSİ SEDASINDAN BAŞKA CEVAP ALAMADI.

7

BUNLAR AĞAÇ DEĞİL MEMLEKET... ÇIKIP ÜSTÜNE ARAMALI...

TAM O SIRADA BİR CEYLAN DA AĞLARA TAKILDI. YUKARI ÇIKMAĞA BAŞLADI.

BİRAZ İLERİDE BİR AĞ DAHA GÖRÜNCE MANDRAKE'NİN AKLINA BİR TECRÜBE YAPMAK GELDİ.

AĞIN İÇİNE YUVARLADIĞI KOCA KAYA BİR TÜY HAFİFLİĞİYLE YUKARI GİDİNCE MANDRAKE'Yİ BİR DÜŞÜNCE ALDI..

BİR KAYANIN ARKASINDAN ORTALIĞI GÖZLEMEĞE KOYULDU.

BİR ARA AĞAÇTAN AĞAÇA UÇAN YARASA YA BENZİYEN BİR ŞEY ...? DÜ.

ARKASI VAR

125

GÖK SÜVARİ
NEREYE GİDİYORUZ ANNECİĞİM?
ŞEHİRE YAVRUM: SANA ELBİSE, ÇAMAŞIR VE OYUNCAK ALACAĞIM. BORAZAN İSTER MİSİN YAVRUM..
55/1
TAHTA ASKERLERİ TERCİH EDERİM. ONLARI PARMAKLARIMLA AYIRT EDER ŞÖYLE OYNARIM..
PEKİ YAVRUM.. ASKER ALIRIZ
YALNIZ KALINCA AZTİRİD ELEONOREYİ YENİ ODAYA GÖTÜRDÜ.
ÖNCE SEN SONRA DA EŞYALAR..
ALLAHA ISMARLADIK ANNE. ELEONORE UYANINCA EMZİĞİNİ VERİVER. AMAN ANNE DİKKATLİ OL...
MERAK ETME KIZIM.. GÜLE GÜLE GİT MAK SİMİLYEN..
ALLAHA ISMARLADIK ANNE ANNE..
BAYAN AZTİRİD YENİ GEÇTİKLERİ ODADA ELEONOREYİ YATAĞINA YATIRDI.
ŞİMDİ GİDİP GERİ KALAN EŞYAMIZI GETİREYİM. AMAN ARTIK BIKTIM BU HAYATTAN.. BİR EVİMİZE DÖNSEK..
125/1

BAYAN AZTİRİD YARIM SAAT UĞRAŞTIKTAN SONRA EŞYALARI TAŞIYABİLDİ. TAM BU SIRADA KAPI VURULDU.
GİREBİLİR MİYİM?
BUYURUN.
55/2
İÇERİ UBALDO GİRDİ. KADININ HANDİYSE YÜREĞİNE İNECEK, KÜÇÜK DİLİNİ YUTACAKTI.
GALİBA ELEONORE'Yİ ALMAYA GELDİ. BEREKET ÇOCUK BURADA DEĞİL.. ONA PARMAĞININ UCUNU BİLE GÖSTERMİYECEĞİM..
UBALDO HEYECAN İÇİNDEYDİ. KAYNANASININ KORKUSUNU ŞAŞKINLIĞINA HAMLETTİ.
GELİŞİM SİZİ ÇOK ŞAŞIRTTI. BAŞKA MEVZUA GEÇECEĞİM. BENİ AFFEDİN. ORORA İLE KIZIM NEREDELER?
AZTİRİD KIZININ YOKLUĞUNDAN İSTİFADE ETTİ.
GİTTİLER.. DÜN STOKHOLM'E GİTTİLER. ZANNEDERSEM ŞU SAATTE DE VAPURDA OLACAKLAR
VAPURDA MI? NEREYE GİDİYORLAR?
AZTİRİD BİRKAÇ DAKİKA BOCALADI. SONRA AKLINA UZAK BİR ŞEHİRİN İSMİ GELİNCE..
NİS'E..
NİS'E Mİ?
125/2
NİS'E Mİ? NE MÜNASEBET.. BAYAN AZTİRİD RİCA EDERİM ŞAKAYI BIRAKIN. DOĞRU SÖYLEYİN
SÖYLEDİM YA..
NEREDELER?
ARKASI VAR

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 3

YAZAN: K. TUĞCU

Adının Refik olduğunu anladığım serseri bana öyle kötü bir göz attı ki eline geçersem öldürmekte ve belki de çiy çiy yemekte tereddüt etmiyeceğini hemen anladım.

Halit dişlerini sıkarak kendisini tuttu ve bana:

— Sen yanlış anlamışsın Adnan, dedi. Sana cidden teessüf ederim. Lâmia benim öz kardeşimdir. Burada bukâdar emektar hizmetçi var. Onu ana gibi muhafaza ederler, işi izâm etme. Sen istirahatine bak.

Halit riyakâr, hilekâr bir insandı Safahatile bedenını yıpratmıştı. Yapacağı işi hile ile yapacağı muhakkaktı. Bu anda Lâmia da şiddetle ağlıyor ve küçüklüğünden beri kendisine bakan dadısı Peyker kalfa onu susturmağa çalışıyordu. Halit iki arkadaşını savdı ve sonra bana dönerek:

— Yemeğe kal, Adnan, dedi. Bu gece bizi yalnız bırakmaman daha iyi.

— 3 —

Halit, o gece konakta kalmakliğim için ısrar etmişti. Bana o günkü odaları için de şöyle söylemişti:

— Refikle Rasim benim iş arkadaşlarımdır. Ne yaparsın, ticarette seviye farkına bakılmaz. İster istemez iş birliği yapılacak. Benim çok müteessir olduğumu görmüşler. Yalnız bırakmadılar. Onların ısrariyle birkaç kadeh içtim. Kendileri de içtiler. Sarhoşlukla saçma sapan sözler söylemesine aldırma. Zaten ağzının payını verdin.

Halidin ne mal olduğunu bildiğim için:

— Şahsen, istediğini yapar ve istediğin insanlarla düşüp kalkabilirsin. Fakat bu zavallı kardeşini ortada bırakma. Biz seninle kardeş çocuklarıyız. İkimiz de koca adamlar sayılırız. Birbirimize çok ihtiyacımız olabilir. Biraz kendini çekip çevir kardeşim. Sen çok hayalistik ettin. Babanı çok üzdün. Artık seni tazyik edecek adam kalmadı. Sen aklını başına topla, elne kalan koca serveti mahvetme. Evlen, çoluk, çocuk sahibi ol. Yan gel otur, dedim.

Halidin gözlerinin içi parlıyordu. Kafasında neler yapacağını tasarlamıştı zaten. Kaşlarını hafifçe çatarak:

— Herkesin kendisine göre bir kafası vardır, dedi. Ben de nasıl hareket edeceğimi bilirim. Sen ukalalığı bırak, kendi işine bak.

— Orası öyle olacak, dedim. Fakat sen bu zamana kadar bir liyakat göstermedin. Delice işlere kalkarak kardeşinin de haklarını yeme. Açık konuşalım. Sen kız kardeşini nasıl oluyor de elin serserilerine vadediyor ve onu kızcağızın bu federli anında yanına bırakıyorsun?

Halit sinirlenerek:

— Benim kardeşimi benden iyi mi düşüneceksin? dedi.

Dişlerimi sıkarak:

— Evet, dedim. O benim de kardeşimdir. Daha ilk günde eli bıçaklı, gözü pek heriflere kardeşini peşkeş çektiğini gördüm. Böyle olunca yakanı bırakmıyacağım Halit. Lâmia ile evlenecek olan benim. Anladın mı?

Halit alay eder gibi yüzüme bakarak:

— Kıza birkaç kuruş miras kaldı diye onu almak istiyorsun, değil mi? dedi ..

Kan tepeme çıktı, fakat soğukkanlılığımı muhafaza ederek olaya giren Peyker kalfayı durdurtarak haykırdım:

— Lâmia ile ben evleneceğim. Hem de bu işte çok acele edeceğim. Çünkü bu anasız ve babasız kızı sen ziyan edeceksin. Ne onun haklarına. ne de hayatına karışabilirsin. O heriflerden birisini burada görürsem gelip konağa yerleşeceğim. Bunu kalfa da duydu işte. O kız benimdir. Derhal amcamdan kalan mirasın ayrılmasını ve kardeşinin haklarını almasını temin edeceğim. Çünkü sen ahlâksız ve kendisine hâkim olamıyan bir adamsın, sende ufacık bir insanlık olsaydı babanın cenazesinde bulunur, ve burada başına serseri-

— İsmi âlînizi bağışlar mısınız Beyefendi? dedi.

leri toplıyarak onlara babanın antika eşyalarından hediyeler vermez, rakı ziftlenmezdin. Babanın ölümü de şüpheli görülüyor, aklını başına topla.

Halit sapsarı kesilmişti. Fırlayıp odadan çıktı. O zaman kalfayı alaköyarak vaziyeti anlattım. Kadıncağız:

— Siz merak etmeyiniz Adnan Bey, dedi. Evvel Allah ben küçükhanımcığımı bu üvey kardeşine çiğnetmem. Evde iki kadınız ama onların gürültüsüne papuç bırakmayız.

Peyker kalfa sert, tecrübeli, yaşlı olmasına rağmen eli, kolu tutan bir kadındı. Ondan bu temînatı alınca Lâmianın odasına gittim. Kız şezlongun üstüne uzanmış yatıyordu. Doğruca yanına gittim. O davranıp kalkmadan önce sımsıkı sarılarak yüzünü gözünü öptüm.

Lâmia şiddetle silkinerek kalktı ve yüzü değişik bir halde:

— Adnan, dedi. Benim gibi bir kızın saflıyetine hürmetin yoksa zavallı babamın ruhuna olsun saygı göster. Zavallı adamın mezardaki ilk gecesidir bu. Yarabbi, nedir benim başıma gelenler.

Avuçlarını yüzüne örtmüş ağlıyordu. Ellerini tutmak istedim, silkindi. O zaman haykırdım:

— Lâmia, buraya bir ağabey olarak geldim. Senin benden başka ağabeyin yoktur. Bu sıfatla geldim. Fakat buradan bir nişanlı olarak çıkacağım. Çünkü senin büyük tehlikeler içinde olduğunu görüyorum. Aramızdaki sevgiyi bir neticeye bağlarsan belki amcamın ruhu da şâd olur.

Lâmia gözlerini silerken:

— Söze çok fena bir hareketle başladın, dedi.

— Olabilir, dedim. Bu hareketi tekrar etmekten de asla çekinmem. Ben seni seven bir insanım.

— Ben bugün, bu sevgiye iştirak etmiyorum.

— Haklısın, çünkü kederlisin.

— Hiçbir zaman iştirak etmiyeceğim.

— Bunu kendisiyle evlenmeğe söz verdiğin insana söylüyorsun. Hem o insan ayni zamanda bugün babanın cenazesinin peşi sıra giderken gözyaşı döken insandı. Yine bu sırada kardeşin babanın en kıymetli antikalarını serseri arkadaşlarına vadediyor, hediye ediyor ve onlardan birisine de seni veriyordu. Beni gücendirme Lâmia.

Kızcağız hıçkırıklar kopartarak:

— Çok, çok üzgünüm Adnan, dedi. Ne yaptığımı, ne yapacağımı bilmiyorum.

Onu tekrar kucakladım ve öptüm. Uslu bir çocuk gibi kollarımın arasında duruyordu. Teselli ettim, birçok fikirlerime ikna ettim, sonra gece yarısı konaktan çıkarak evime gittim.

Ertesi gün fikrim çok perişandı. Yorgunluk ve uykusuzluklar beni harap etmişti. Buna rağmen amcamın hakikaten zehirlenip zehirlenmediğini düşünüyordum.

Doktor niçin onu hastahaneye kaldırmıştı?

Niçin morga götürmüşlerdi?

Mork raporunda acaba ne yazılıydı?

O yabancı enjektörü benim çantama kim koymuştu?

Yalnız bu enjektör meselesi bile ortada bir cinayetin olduğunu isbata kâfiydi. Acaba Halit babasının ölümünü tacil etmek gibi korkunç bir teşebbüse girmiş miydi?

Güçlükle biraz yemek yemiş, bir sigara yakarak düşünmeğe başlamışım. Kafamın en fazla karıştığı bir sırada ev sahibim madamın tısır tısır ayak seslerini ve merdivenlerin ağır vücudü altında çatırdamasını duydum. İğilip anahtar deliğinden baktıktan sonra geriye seslenerek bir şeyler söyledi.

Ben kapıyı açtığım zaman çok acayip kıyafetli bir ihtiyarın merdivenleri çıktığını gördüm.

Gelen adam mutlaka seksen yaşında vardı. Kaşları, kirpikleri bile ağarmış, yüzü sütlâca dönmüş, ihtiyarlıktan ufalmıştı. Yapısından pek daha garip olan kıyafeti vardı. Başında silindir bir şapka, sarkında daracık fakt etekleri uzun resmî ceket, kollrı ve dık yakalı bir gömlek, ayağında siyah çizgili bir pantalon, siyah rugan ayakkabılar, el lerinde güderi eldiveni. Şemsiyeyi bir koluna takmış, öteki koluna eski bir evrak çantası sıkıştırmış.

Madam kendisine aradığı zatin ben olduğunu söyledıkten sonra çekildi. Bu garip tavırlı ihtiyarı içeriye alarak kendisine oturması için odanın yegâne sandalyesini gösterdım. Çatlak, incelmiş, kısık bir sesi vardı.

— İsmi âlinizi bağışlar mısınız beyefendi? dedi.

— Adnan, dedim.

— Nasıl Adnan?

— Basbayağı Adnan.

— Göbek adınız ?

— Mehmet. Soyadım da Bozalp.

— Çok teşekkür ederım Beyefendi. Bu soyadını nasıl aldınız?

Aklımda, fıkrımde amcamın ölürülüp öldürülmediği olduğu için karşımdaki bu acayip kıyafetli adamı bir polis hafiyesi olarak düşünüyor, onun bu dereceye kadar kıyafet değiştirip makiyaj yapıp yapmıyacağını inceliyordum. Ayni zamanda ağzımdan çıkan sözü de tartmak istiyordum.

O bütün dikkatiyle beni seyrediyor, ikide bir gözlüklerini burnunun köküne oturarak biraz bana doğru iğiliyordu.

— Soyadını nur içinde yatsın amcam almıştı, dedim. Ben de bu adı benimsedim.

— Şöyle sol omuzunuzu sivar mısınız?

— Nasıl?

— Sol omuzunuzu sıvayımız.

— Fakat ne olacak?

— Orada bir ben var mı diye bakacaktım.

— Vardır, vardır. Fakat kim söyledi size?

— Orasını arzedeceğim Beyefendi oğlumuz.

Zaten gömlekle oturuyordum. Sol omuzumu sıvadım. Sırtımı yarı yarıya ihtiyara çevirdim. Yaklaşıp omuzumdaki bene baktı. Bir leke imiş te silininee çıkacakmış gibi parmağını ağzında nemlendirip omuzuma sürdü. Benim yerli olduğunu görünce:

— Teşekkür ederim Mehmet Adnan Bozalp Beyefendi, dedi. Şimdi bendenize nüfus kâğıdınızı da lütfen ibraz buyurun .

Ceketimin cebinden nüfus kâğıdımı bulup sükûnetle kendisine uzattım. Evirdi, çevirdi, resmi ile beni mukayese etikten sonra:

(Arkası var)

ADALAR KRALİÇESİ

ROZİTA'NIN ÜZERİNE ATILDI, ÜZERİNE ÇEVRİLMİŞ SİLÂHI ALMAK İSTEDİ

SEN KADIN KILIĞINA GİRMİŞ CANAVARSIN..

GEMİCİ İÇERİ DALDI VE KRALİÇA SANDIĞI KADININ ELİNDEN TABANCAYI ÇEKTİ ALDI.

MAJESTE BU ADAMIN HAYATINDAN BEN MEŞ'ULÜM. KRAL BUNA ÇOK...

SEN BİR APTALSIN EVLÂDIM.

62

GONTRANO'YA VARGO SİLÂH SESİNİ DUYUNCA AŞAĞI KOŞTULAR.

KİM ATEŞ ETTİ?.

NE OLDU?.

DELİ İKİNCİ DEFA BENİ BOĞMAYA TEŞEBBÜS ETTİ. BENDE KENDİMİ KORUMAK İÇİN ATEŞ ETTİM..

BİR YARATIĞIN TABANCAYI ELİNE ALMAZDIN BU NE DEĞİŞİKLİK..

BU ZAVALLI DELİKANLIYA TESKİN EDİCİ BİR İLÂÇ VERİN. HERHALDE YARASI DERİN DEĞİLDİR.

BU SIRADA BİR GEMİCİ KOŞARAK GELDİ

MAJESTE DERHAL YUKARI ÇIKIN MANZARAYI GÖRÜN

BU UĞULTU NEDİR?

GEMİNİN GÜVERTESİNE FIRLADILAR. UZAKTA, DENİZİN ORTASINDA MUAZZAM BİR SÜTUN YÜKSELİYORDU.

NE OLUYOR?

SANA IZTIRAP ÇEKTİRMİŞ OLAN O UĞURSUZ ADA HAVAYA UÇUYOR..

125

HARİKATEN SU YÜZÜNDEN SİLİNECEK Mİ?

ZANNETMEM.. FAKAT KALE YERLE BİR OLACAK VE ADADA HİÇBİR CANLI KALMIYACAKTIR.

FİLHAKİKA ADADA KAYALAR HAVAYA UÇMAKTA VE DAĞLARIN ŞEKLİ DEĞİŞMEKTEDİR.

ARKASI VAR

TEHDİT

Yazan: M. YAMAN

Akıntıburnunda şöyle bir âlem yapalım demişlerdi. Sevimli yüzlü, genç bir balıkçı onlara ateşbalığı bulmuş, gazinocu da bunları mıcık sıcak ıskara yapıp önlerine sürmüştü.

Vakit akşamdı. Güneş batmış, tatlı bir serinlik ortaya yayılıyordu. Genç balıkçıyı da yanlarına çağırıp iki kadeh içirdiler. Delikanlı:

— Eyvallah abiler, dedi. Gelgelelim fazları bize haram. Malûm ya balıkçı milletindeniz. Gece balığa çıkacağız. Hem içki, hem balık masada yarasır. Sandalda gitmez. Ömürlerinize bereket.

Bunu tam bir külhanî ağzıyla söylemiş ve bir de kandilli temennah çakmıştı. Fakat bir iki adım ancak atmıştı ki iri kıyım, cüsseli bir omuzuna asmış, kunduralarının ökçesine basmış birisi paydahlandı ve çarpıla çarpıla bağırdı:

— Arnavutköylü Salim reisin oğlu Ahmet dedikleri sen misin ulan?

Genç balıkçı bu geleni iyice süzdükten sonra aşağıdan aldı:

— Eyvallah abim, benim. Gelgelelim senin böyle aykırı konuşmana bir mâna bulamıyorum. Adını bağışlar mısın?

— Öteki bir adım daha attı ve orada dikildi:

— Bana Küçük Bebekli Çakır Raif derler. Anladın mı şimdi?

— Anladım ama benimle alıp veremediğin nedir?

— Ulan bizim sokaktaki Kara İbrahimin kızına sulanan sen değil misin?

İçmeğe gelenlerin ağızlarının tadı kaçmıştı. Ateşbalığı boğazlarında kalan yakın masadakiler bakmıya korkuyorlardı. Genç yine aşağıdan aldı:

— Sen yaşça büyüğümsün Raif ağabey. Neye efkârlandığını anladım şimdi. Gelgelelim yanlış anlatmışlar sana. Burada iki kadeh içmeğe gelen efendilerin keyfini kaçırmıyalım. Gidelim kayıkhaneye doğru.

— Ulan elâlemin keyfi var da benim yok mu? Sol gözüm seyiriyor zati üç gündür. Sabrımı tüketirme benim. Ciğerini alırım dışarı.

Salim reisin genç oğlu bu kırı horozun karşısında kâfi derecede ezilmişti. Birden yüzünün kırmızı rengi uçtu. Yerini bir sarılık kapladı:

— Baksana bana sen Çakır. Citti benden günah. Bir kocakarı anam var, ağlarsa o ağlar. Ağzını topla, edebini takın, yoksa ben alırım senin kart ciğerini dışarı.

İki külhanî birbirlerine iki adım kala durmuş süzüşüyorlardı. İkisi de öyle tetikteydi ki biri kıpırdasa öteki de aynı hamleyi yapacaktı. Genç balıkçı biraz yan durmuş sol omuzunu ileriye vermişti.

Çakır Raif onu yiyecek gibi bakıyordu: Bu sırada bir iki balıkçı gazinoya girerek onlara doğru yürüyordu. Ahmet ezilmiş ve yılmış görünmeyi nefsine yediremediği için köpürdü:

— Baş şuradan akşam akşam. Kime efkârlandınsa git ona çat. Bulma belânı benden. Bugüne kadar bir kulu incitmiş değilim. Sıftahı yaptırma bana.

— Ulan boyun ne, bosun ne. Bir de kız ayartmağa kalkıyorsun semtimden. Bana bak, bana tevekkeli takmamışlar Çakır lâgabımı. Şimşek gibi çakarım bilmiş olasın.

— Benim kız ayarttığımı sana kim söyledi be?

— Kızın ağabeyisi söyledi.

— Ne dedi ulan?

— Dedi ki, Arnavutköyünde bir Salim Reis varmış, dedi. Onun oğlu dedi. Bizim hemşireye sulanıyormuş dedi.

— Başka bir şey söylemedi mi?

— Çakır, dedi. Namus meselesidir bu, dedi. Git dedi, çevir şu sümüklü oğlanın suratını işkembeci dükkânına dedi.

— Şen ne dedin.

— Dedim ulan giderim. Anlarım işin esasını. Yapacağımı bilirim ben dedim. Sen kasavet çekme, dedim. Anladın mı şimdi.

— Peki o ne dedi.

— Ne diyecek ulan eyvallah dedi.

— Sen başka bir şey söyleme-

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

22

TEHDİT

(13. sayfadan devam)

dın mi?

Bir başka balıkçı kahkahayı basmıştı. Kalabalık gittikçe artıyordu. Kendisiyle eğlenildiğini anlıyan Bebekli ısık gibi bir seule haykırdı:

— Ben adamın gözünü patlatır, kuyruğunu boynuna dolarım, anladın mı?

Bu sırada Ahmet, cebinden bir avuç para ile bir küçük çakı çıkartıp yanındaki balıkçıya uzattı:

— Selim ağabey. Al şu emanetleri. Başıma bir hal gelirse birdenbire söyleme kocakarıya. Zaten acılı kadındır. İnmesin yüreğine fukaranın. Beni de artık ya hapishanede bulursunuz ya da morgda. Babadan kalma sandalı çekiverin kayıkhaneye.

Bu hazırlıktan sonra dikildi ve geniş göğsüyle Bebekliye doğru yürüdü.

O zaman, büyük bir faciaya şahit olmağa hazırlanan ve ellerini yüzlerine örtenler Çakırın kalın ve gür sesiyle irkildiler:

— Seni yaradana kurban olayım be Ahmet. Nur içinde yatsın o senin baban. Bir arslan bırakmış yerine mübarek adam. Ulan senin gibi bir yiğite kız vermeyip de kime vereceğiz. İşittim ki anan görücü gelmiş. Kimin nesidir şu? Gidip bir deniyeyim dedim. Sekiz arşın boyunda kız gibi balıkçı sandalım var be Ahmet. Hediyem olsun sana. Hay boyunu bosunu seveyim, ne güzel de kafa tutup dikiliverdin be.

Ceketi ayaklarına doğru yuvarlanırken iki kolunu birden delikanlının boynuna dolamış, alnından öpüyordu.

SİYAH PELERİNLİ ADAM

(4. sayfadan devam)

di. Trévanion'daki malikânesinde bir kütüphane meydana getirdi. Seneler geçtikçe daha fazla kütüphanesine gömülmeğe başladı. Kitaplar onun dış dünya ile arasına set çeken bir duvar gibi yükseliyordu. Ne din ihtilâfları, ne de İngiltereyi kara bir bulut gibi sarmağa başlayan İspanya tehlikesi ve istilâya karşı koymak üzere yapılan hazırlıklar, artık yaşlanmağa başlayan **Lord** hazretlerini alâkadar ediyordu.

Onu anlayan ve seven yegâne insan kızıydı. Annesinin güzelliğini babasının da gençliğindeki iyi taraflarını alarak âdeta kendi kendine yetişen genç kız, yine annesinden tevarüs ettiği hırçınlıkla bu halitaya bir çeşni vermiş oluyordu. Yirmi beş yaşına kadar hâlâ evlenmemiş olması, tamamile kendi hatasıydı. On yedi yaşından itibaren müteaddit talipler Lordluk binasının eşiğini aşındırmış, birçok kalbler kırılmıştı. Bütün bu alâka karşısında o, rüzgâr ve fırtınalar tesiriyle gemilerin çarpıp parçalandığı Cornish kayalıkları kadar hissiz kalmıştı.

Hiçbir şey karşılığında feda edemiyecek kadar hürriyetini seviyordu. Bizzat kraliçenin kendisi gibi bekârlığını dünyanın en büyük nimeti addediyor, onu hiçbir şeyle değişmiyecek kadar her şeyin üstünde tutuyordu.

(Arkası var)

Kalb Kalbe Karşıdır!

BİR KAÇ SAAT SONRA COMADA...

İnes Ablacığım!

Sen Gilbert! ile ha! Bune demek.

Busu demek ki; ben gidip kendisini aldım. Doğrusu kardeşin pek sempatik bir kızmış! Ne diyor onu benden sakliyorsun?

ÇOCUĞU HİZMETÇİYE BIRAKARAK İKİ KARDEŞ BİR AN İÇİN YALNIZ KALIRLAR.

İnes enişteni pekiyi bir insan Senin hesabına çok sevindim.. Bende yakında Corc ile evleneceğim.

Artık zaman geldi sanırım.

Ona herşeyi hapise girip çıktığını anlattınmı?

Hayır, yalnız çocuğu sevdim. Allahım. Şimdi ne yapayım. İnes çok üzüldüm..

Bende usandım artık bu işten. Gilbert aşk hatırına karşı misamahakardır. Fakat hapisini duyarsa hiç affetmez. Buradan gitsen iyi olur.

Peki derhal

GİLBERT İÇERİ GİRERKEN FLORANIN SON SÖZLERİNİ İŞİTİR.

Nasıl gitmek mi? Dünyada olmaz! Hayır İnes birşeyler ikram et! Böyle her zamanki gibi soukdurma!.

Ya demek bunun için başka kadınlar arıyorsun. Dünyada bunun için sabona kadar oyun oynadın.

Sen aldır ma Flora. İnes çok iyi bir kadın ama. çok kıskanç..

İnes kızacak ne var bunda?.

Sen bilmessin Flora! Beni aldattığı yoktur artık.

GİLBERTİN İSRARI ÜZERİNE FLORA KÖŞKTE BİR KAÇ

Siz hep böyle bir aradamı Birini aramak için ötekini de bulmak için kafi! Çocuk orada bahane

Nel, İnes delirdin mi!..

BİNBİR ROMAN

